

LIVIU PETRINA

*Martor și participant la
câteva dintre
Lucrările Politice
ale lui Corneliu
Coposu*

Editura Maritain
București, 2016

Cuprins

Partea a I

Un gând divin	11
Corneliu Coposu lider PNT	11
„Secția PNT din MAE”	12
Elita politică transilvană și Corneliu Coposu	14
70 de ani de la Marea Unire	15
Ce aveți voi cu Maniu-ăsta !?!	19
Nașterea PNȚCD prin fuziunea dintre venerabilul partid istoric PNT și tânărul Partid Creștin Național Țărănesc	21
Lăsatul-Secului pentru Crăciunul 1989	21
La Televiziune	24
La Sediul CC al PCR	25
Trebuie-făcut un partid!	25
<i>Cum să-i punem numele?</i>	
Partidul Creștin Național Țărănesc	27
PCNT în Casa Titulescu	31
PNT și PCNT	33
Cenzura fesenistă împotriva Renașterii	34
Comunicatul de UNIRE PNT-PCNT	35
Când și de unde vine „Creștin și Democrat”?	36
Primul atac fesenist împotriva PNȚCD	38
Prima Conducere a PNȚCD	38
Suntem împotriva avortului !	40
Scrisorile către Ion Iliescu	41
Prima întâlnire PNȚCD –FSN.	41
Candidatura lui Iliescu	43
PNȚCD și Televiziunea „liberă”	44
Demonstrația din 28 ianuarie, 1990	45
Barbaria adusă de Petre Roman și Ion Iliescu	48
„Salvare” cu tancheta	50
Acțiunea Militaru contra Coposu	51
Nașterea Parlamentului Provizoriu (CPUN)	52
Ce facem cu foștii comuniști!?	53
PNȚCD în Internaționala Creștin-Democrată	55
Prima ședință a Parlamentului Post-Totalitar	56
„De ce e Coposu trist ? / Că Petrina-i securist”	56

Ierarhii Bisericilor în Parlament	60
Desființați C.A.P.-urile!	61
Evenimentele de la Târgu Mureș, Martie 1990	61
Leonida Lari pleacă de la Vadim, revine la PNȚCD	63
Invitație neobișnuită	64
Restitutio în Integrum	65
Grupul Ortodox pentru Reconciliere cu Greco-Catolicii	66
Nu mă tem de Dumneavoastră, Domnule Anchetator!	67
„Noi nu vrem pământ!”	67
Basarabia, America, Rusia și PNȚCD :	
-Cazul Harold James Nicholson-	68
<i>Documente autentice confirmă:</i>	
Regimul Iliescu a abandonat BASARABIA	70
BASARABIA prietenului Gheorghe Gavrilă Copil	73
Poporul român a ratat aducerea lui Ion Rațiu la Presedinția Țării	74
Candidatul PNȚCD	75
Alegerile din 1990	77
Eu am fost atacat dur în Bistrița și în alte localități	77
Alte atacuri. FSN i-a manipulat pe oameni	
prin calomnii și neadevaruri	78
Eliminarea Prim -Vicepreședintelui Ion D. Puiu	78
Mineriada din Iunie 1990. Atacarea, arestarea și	
anchetarea mea în zilele de 13-14 Iunie 1990	79
Încercarea FSNului de a constitui un dosar penal	
contra mea, pe bază de falsuri, înscenări și declarații	
obținute sub amenințarea armei	82
Manipulările lui Răzvan Theodorescu	85
Alte aspecte privind Evenimentele din 13-15 Iunie	87
Să fiarbă în sucul lor, a spus Mircea Dinescu despre	
Cetățenii din Piața Universității	89
Voican Voiculescu a devastat Sediul PNȚCD	90
<i>Conversația cu Gelu Voican Voiculescu:</i>	
Țărăniștilor, sacrificați-l pe Rațiu dacă vreți să scăpați de închisoare!	91
PNȚCD după MINERIADĂ	91
Sediul PNȚCD la Athenée Palace	92
Reacția Bisericii la Mineriadă	93
Starea Mineriadei astăzi, 2016	93
Mâna dreaptă a lui Coposu	94
Conducerea PNȚCD revine unui grup de	
Directori de Departamente.	95

Partidul membrilor PCR care resping comunismul	96
Ziua Națională a României	97
PNȚCD și Puciul de la Moscova – 19-21 august 1991	97
Delegația PNȚCD la Chișinău, August 1991	99
Congresul PNȚCD din 1991	99
Masa la Ambasada Japoniei	99
Elaborarea de documente politice	100
Seniorul pleacă...	100
Porunca Mitropolitului Șaguna:	
Aveți-vă bine și nu vă sfădiți !	103

Partea a II a

Reconcilierea Națională	104
A. Statutul PNȚCD despre Reconcilierea Națională	104
B. Textul Acordului dintre PNȚCD și PSD pentru RECONCILIERE NAȚIONALĂ Timișoara, 1 Decembrie 2009	104
C. Declarațiile Seniorului Corneliu COPOSU despre nevoia de RECONCILIERE NAȚIONALĂ:	105
D. Studiul lui Liviu Petrina privind câteva Principii ale Reconcilierii Naționale	107
E. Urmări ale Acordului	112
E.1. Rezoluția Comitetului Național de Conducere (CNC) al PNȚCD privind Acordul	112
E.2. Președintele PNȚCD la Congresul PSD	113
E.3. Surorile Coposu despre Reconcilierea Națională	113
E.4. Răspuns la Scrisoarea lui Cicerone Ionițoiu	114
E. 5 Răspuns la considerațiile Domnului Bogdan Grabowski	119
E.6. Declarația PNȚCD – Răspuns la cererea PSD de iertare pentru victimele comunismului	122
F. Viitorul Reconcilierii	122
Date despre Liviu Petrina	
A. Declarația Politico-Morală	124
B. Atitudini și acțiuni politice înainte de 1989	126
C. Momente anterioare anului 1956	133
D. Hotărârea CEDO în cauza Petrina împotriva României	
<i>Traducere din limba franceză</i>	138

Puteți să este semnificativ de notat că, exact în acel timp, la 11 Mai 1988, una din unitățile de securitate, UM 0682, se adresează Securității Municipiului București, preocupată de a contracara propaganda revizionistă maghiară, și cere „să se documenteze asupra cazului Corneliu Coposu”⁶. Am reușit totuși să salvez parte din Proiect, publicând biografiile lui

*6. Am observat adesea că fapte istorice importante realizate de Corneliu Coposu sunt omise din unele cărți ce îi sunt consacrate. Ba am constatat că și în cea mai bogată dintre ele, Seniorul Corneliu Coposu, apărută cu ocazia Centenarului Nașterii și folosind Arhivele Securității, Editorii lasă nespuse chestiuni deosebit de importante. Pentru că am fost martor și participant la multe dintre ele, cum spuneam, m-am simțit dator să scriu și Domniilor Lor Domnilor Editori Cristian Fulger și Tudor Călin Zarojanu. Sub mottoul: Rege quod est devium..., Stimați Domni, Am ajuns să văd cu întârziere cartea Dumneavoastră Seniorul Corneliu Coposu, apărută la Humanitas, în 2014. Pe lângă felicitările ce le meritați pentru strădania de a contribui la mai buna cunoaștere a vieții și operei Seniorului, trebuie să vă spun că am fost surprins și măhnit să văd că treceți totalmente sub tăcere un moment important din relansarea PNȚ-ului după 1989, chiar meritul lui Corneliu Coposu de a fi inițiat și promovat (în ciuda opoziției unora dintre colegii săi de luptă și suferință) conlucrarea și unirea venerabilului Partid Național Țărănesc cu Partidul Creștin Național Țărănesc, inițiat de Liviu Petrina și fondat împreună cu Ioan Alexandru și Iftene Pop la 22 Decembrie 1989. Cartea omite și alte evenimente din acele zile dense, determinante pentru evoluția și definirea PNȚCD. La pagina 307 era loc (a rămas, parcă providențial, mult spațiu alb...) să spuneți încă multe lucruri importante despre activitatea politică a lui Corneliu Coposu, chiar dacă păstrați și datele privind ... chemarea la București a doi colaboratori - vrednici altfel, nici vorbă! - ai Seniorului. Spuneți (p.306) că frunzașii PNȚ în Decembrie 1989 „au reacționat cu o promptitudine care a descumpănit autoritățile nou instalate”, dar încheiați Decembrie 1989, cu... chemarea la București a lui Ioan Huiu, arătând imediat că „Întâlnirea (care?, L.P.) național-fărăniștilor a avut loc în Casa Memorială Nicolae Titulescu, pe Soșeaua Kiseleff. „ Parcă ar lipsi ceva. Așa este!
Vă rugăm - la proxima reeditare - să înscriserți următoarele fapte certe și semnificative pentru activitatea lui Corneliu Coposu și a PNȚCD: 22 Decembrie 1989. Se înființează Partidul Creștin Național Țărănesc (PCNȚ), condus de Ioan Alexandru, Liviu Petrina, Iftene Pop; este publicată și răspândită în București și în țară Proclamația acestui Partid Creștin Democrat, ce se va uni curând cu istoricul PNȚ. 23 Decembrie 1989. Conducerea PCNȚ se instalează în Casa Titulescu de la Șosea. Se înscriu primii membri. Conferința de Presă. Apare Renașterea, Jurnal al PCNȚ, se publică un prim Program politic. 24-26 Decembrie 1989. Urmare propunerii venite din partea Seniorului Corneliu Coposu, au avut loc negocieri între Liderii PNȚ și PCNȚ. 26 Decembrie 1989. Constatându-se identitatea de doctrină și program dintre PNȚ și PCNȚ, forurile de conducere au hotărât unirea, iar denumirea Partidului să fie PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC-creștin și democrat, PNȚ(c.d.). Organele de Presă: Renașterea și Dreptatea. 26 Decembrie 1989. Se constituie prima Delegație Permanentă a PNȚCD, 2/3 fiind din PNȚ, iar 1/3 din PCNȚ.
27 Decembrie 1989. Corneliu Coposu participă la prima Conferință de Presă comună PNȚ-PCNȚ, în Casa Titulescu, și se lansează PNȚCD ca lider al Opoziției față de FSN, care detur-nase Revoluția.
27 Decembrie 1989. Într-un interviu apărut în Italia, Seniorul declara: „Partidul pe care am onoarea să-l conduc consideră că Revoluția populară nu s-a născut doar cu scopul să doboare tirania, dar și cu acela, mult mai important, de a șterge o ideologie ca cea comunistă, străină firii poporului nostru și care s-a demonstrat falimentară... Suntem anticomuniști..., suntem un partid patriotic și național, însă nu șovin, deoarece un popor nu are o coloană vertebrală dreaptă până când nu-și câștigă independență față de străini. Suntem un partid creștin, deoarece omul fără credință nu este un om întreg... În sfârșit, purtăm în noi moștenirea vechiului partid țărănesc... Pământul aparține proprietarilor săi legali și lor trebuie să li se restituie.” Politica*

externă? „Vom lupta pentru idealurile unității europene...Precizez însă că noi considerăm <casa europeană> a lui Gorbaciov drept o capcană: Europa va putea să fie unită numai când va fi eliberată de comunism... Când ziaristul spune că FSN s-a angajat să liberalizeze avortul, Seniorul răspunde: „Suntem împotriva avortului.” (După Corneliu Coposu în fața Istoriei, Ed. a 2-a, 1997, pp.59-61.)

2 Ianuarie 1990. Este desemnată prima conducere a PNȚCD: Președinte Corneliu Coposu; Vicepreședinți: Ion Puiu, Ion Diaconescu, Ioan Bărbuș, Ioan Alexandru, Ifene Pop; Secretar General: Liviu Petrina. Președintele Tineretului: Ion Rădoi, Secretar General: Dan Lazăr.

4 Ianuarie 1990. Au loc convorbiri între conducerea PNȚCD și Ambasadorul Rusiei la București. Corneliu Coposu prezintă rolul PNȚ în istoria României și contribuția pe care PNȚCD înțelege să o aducă la redemocratizarea țării și la rezolvarea problemelor existente cu Rusia. PNȚCD a salutat condamnarea, la 24 Decembrie 1989, de către Parlamentul URSS, a Pactului Ribbentrop-Molotov.

12 și 16 Ianuarie 1990. Primele convorbiri oficiale între conducerile PNȚCD, și FSN, cu participarea lui Corneliu Coposu, respectiv Ion Iliescu. Corneliu Coposu a respins pretenția crip-to-comuniștilor din FSN de a intra și ei în competiția electorală, ca partid, abuzând de puterea acaparată de la Revoluție după ce promisese că Frontul va fi numai administrator al Țării și organizator al unor alegeri democratice. Seniorul a propus ca la viitoarele alegeri să participe numai cele patru partide recunoscute la 1944 de Națiunile Unite: PNȚ (PNȚCD), PNL, PSDR și P. Comunist, iar fiecare persoană dornică de a intra în Parlament să candideze pe listele unuia sau altuia din aceste partide.

23 Ianuarie 1990. Corneliu Coposu a determinat celelalte două Partide Istorice – Național-Liberal și PSDR - să semneze o Declarație de protest față de transformarea FSN-ului în Partid. În Declarație s-a cerut retragerea FSN de la conducerea Țării și instalarea unui Guvern Provizoriu format din reprezentanți ai partidelor active, din personalități anti-comuniste și tineri revoluționari. 28 Ianuarie 1990. (Nu e potrivită asocierea lui 28 cu 29 Ianuarie, sunt lucruri diferite. Mitingul PNȚCD-PNL-PSD trebuie prezentat separat, cu precizările convenite privind abandonul liberalilor.)

Urmare a mitingului, în Palatul Victoria au loc negocieri dure între Partidele Istorice și FSN și se obține abandonarea monopolului fesenist asupra puterii, se decide constituirea unui Parlament Provizoriu (CPUN).

29 Ianuarie 1990. Atacul comis de FSN contra democrației, agresiunea incredibilă organizată de Iliescu-Brucan-Roman împotriva PNȚCD. (Pentru detalii privind acea zi, vă rugăm să vedeți în cartea Dumneavoastră, articolul Corneliu Coposu-Maestrul, de Ion-Andrei Gherasim, și articolul lui Liviu Petrina, Martor și participant la câteva din lucrările politice ale Seniorului Corneliu Coposu, Dreptatea, 20 mai 2014, pp.5-7.)

1 Februarie 1990. Corneliu Coposu, Liviu Petrina și Ion Rădoi participă la constituirea Parlamentului Provizoriu.

5 Februarie 1990. Reapare „Dreptatea”, cu un editorial de Corneliu Coposu; ziarul are mare succes de public, un rol deosebit în procesul de eliminare a comunismului și redemocratizarea României.

20 Mai 1990. (A spune doar, cum faceți Dumneavoastră, că „alegerile parlamentare și prezidențiale au fost câștigate de FSN și Ion Iliescu” este total inadecvat.) Cred că trebuie reproduse cuvintele Seniorului: „Alegerile de la 20 Mai au fost mistificate, fraudate, falsificate. Campania electorală preliminară a compromis alegerile încă înainte de vot, prin violențele exercitate de comandourile agresoare dirijate de securitate și oficiile FSN-ului, organizate profesional în tot cuprinsul țării. Campania electorală a transformat peisajul Țării într-un fel de război civil. Partidul nostru a fost victima principală a agresiunilor. Am avut doi morți, 166 de oameni grav răniți, spitalizați pe termen lung, 5.000 de oameni maltratați, 167 de sedii ale partidului distruse... Rezultatele de la Birourile electorale din mediul rural, unde Opoziția nu a avut acces, au fost grosolan falsificate. Populația a fost terorizată. S-au schimbat urnele. S-au

Iuliu Maniu și ale altor corifei ai Re-Unirii în numărul aniversar al Revistei Comisiei Naționale a României pentru UNESCO⁷. Dar am rămas cu gustul amar al neputinței, vedeam cum un regim totalitar, chiar dacă ar încerca să ia în considerare sentimentul național, eșuează datorită contradicției ce se naște prin negarea libertății și democrației...

Ce aveți voi cu Maniu-ăsta ??!

În 1989, prin Septembrie, treceam pe trotuar, împreună cu Iftene Pop, pe lângă Sediul CC, aproape de intrarea la Cantina PCR, Str. Onești atunci. Un automobil cu număr mic, prăfuit, ne-a tăiat calea, dar a rămas pe trotuar, blocând înaintarea noastră. Din automobil a coborât Ștefan Andrei, fost Ministru de Externe, acum, la 1989, Vice-premier.

introduc clandestin voturi pentru FSN... Parlamentul constituit prin fraudă este nelegitim și nereprezentativ." (Din Corneliu Coposu în fața Istoriei, Ed. a 2-a, 1997, p. 103.)

1 Decembrie 1990. Trebuie adăugat că, față de acțiunea obraznic-murdară a fesenștilor incitați de Petre Roman, care au încercat să împiedice discursul lui Corneliu Coposu de Ziua Națională (1 Decembrie a fost propusă ca „Ziua Națională” de PCNT încă în Decembrie 1989) s-a reușit să se dea o replică extraordinară la Televiziunea Română, la ora cu cea mai mare audiență.

Replica PNȚCD a subliniat că urmașii celor care au făcut România Mare sunt astăzi huiduiți de urmașii Kominterniștilor care au conspirat pentru distrugerea României Mari. (V. Dreptatea, 3 Decembrie 1990, p. 1.)

Este evident că cele de mai sus, dacă vor fi incluse în cartea Dumneavoastră, servesc adevărului istoric, sporesc prestața Seniorului Corneliu Coposu și a PNȚCD. Cu bună-credință, Liviu Petrina, fost Secretar General PNȚCD, 1989-1990, fost Membru în Parlamentul Provizoriu (CPUN), Septembrie 2015". Cei doi mi-au răspuns, cu mulțumiri. Aflând că publicarea unei a doua ediții nu se mai are în vedere (spune Domnul T.C. Zarojanu) aduc aici sugestiile mele. Și mai adaug o completare la carte: În 1 Iunie 1989, Corneliu Coposu trimite în străinătate și se publică în ziarele românești din exil Apelul său, ce cheamă la ajutorarea celor „peste patru milioane de români, care prelungesc peste hotarele convenționale, în soluție de continuitate, frontierele etnice ale neamului nostru." Textul Apelului este de o mare înțelepciune politică, trebuie republicat. Reproduc aici o fraza, 1989: „Gândurile noastre pline de dragoste și duioșie se îndreaptă spre acești frați, de-o limbă și de o lege cu noi, spre zbciumul lor impresionant, spre neostenita lor putere de luptă, spre superba lor năzuință de a-și apăra comorile spirituale, tradițiile, limba și ființa națională, dar și fericirea viitoare a celor de mai apoi. Conștiința unității naționale românești este o realitate înălțătoare dincolo de Prut." Repet: suntem în 1 Iunie 1989. Mișcarea Națională din Basarabia ne-a animat și pe noi, cei din cercul lui Ioan Alexandru, în vara-toamna lui 1989.

7 V. Nr. 4, Anul XXX, 1988-Iarna, pp. 72-81. Sunt prezenți: Gheorghe Pop de Băsești, Vasile Lucaciu, Teodor Mihali, Vasile Goldiș, Ștefan Cicio Pop, Iuliu Maniu, Aurel Lazăr, Octavian Goga, Onisifor Ghibu. Pentru a preveni oprirea de la publicare a acestui material, am solicitat implicarea unui istoric oficios – Constantin Botoran - de la Institutul de Studii Istorice și Social-Politice de pe lângă CC al PCR. Sub titlul de deschidere Bărbații Marii Uniri, eu scriam: „Opera unui popor este potențată de aceia dintre fiii săi care – prin capacitate, viziune, dăruire și jertfă – poartă sus steagul idealurilor și organizează lucrarea celor mulți și puternici, catalizându-le și fermentându-le energile”.

Am pregătit o *Proclamație privind apartenența Transilvaniei la România*, indiferent de schimbările de regim politic. (Ulterior, am aflat că și Ioan Alexandru și Iftene Pop au procedat la fel. Toți eram preocupați, în împrejurările cunoscute, de soarta Transilvaniei, știindu-se că momentele tulburi pot naște la unii acte necugetate, vindecarea lor putând fi apoi de durată.) Am căutat să ajungem în studioul de unde se transmitea în direct. Am fost trimiși la Silviu Brucan. Acesta ne-a refuzat, iar, la insistențele mele, ne-a amenințat că, dacă nu plecăm din studio, el cheamă parașutiștii și ne scoate *manu militari* din clădire. A.D. Munteanu, deși fusese chemat expres să intre ca membru în CFSN în Televiziune, nu a stăruit pe lângă Brucan, deși l-am rugat insistent.

La Sediul CC al PCR

Domnul Pavel Suian, care era vecin cu Generalul Atanasie Stănculescu și se cunoștea, a dat un telefon la Sediul CC al PCR și a vorbit cu Generalul, rugându-l să ne ajute să transmitem *Proclamația pentru Transilvania*. Acesta ne-a spus să mergem la CC, că va rezolva de acolo problema transmiterii Proclamației. Am plecat acolo (lăsând automobilul acasă, lângă Piața Romană): P. Suian, A.D. Munteanu, un Domn Cucu, ce a fost apoi Președinte la o Organizație de Veterani de Război, și eu. Parterul de la Sediul CC era arhiplin cu oameni de toate felurile. Pavel Suian a luat legătura cu cineva din preajma Generalului Stanculescu. Ni s-a comunicat că se permite intrarea unei singure persoane din „Delegația noastră”, cum ne-am prezentat. L-am ales pe Domnul Suian să meargă înăuntru. Apoi ne-am rătăcit unul de altul în mulțimea din CC. Am așteptat aproape două ore, dar Pavel Suian nu a mai venit. Ulterior am aflat că, văzând cine vine la putere, în special cunoscându-l pe Dumitru Mazilu ca lipsit de posibilități serioase de a conduce, a fost dezamăgit de cum evoluează lucrurile și a renunțat să mai ducă *Proclamația*. Cu puțin timp înainte de a începe tragerile cunoscute de la Sediul CC, de la Palatul Regal, A.D. Munteanu (îmbrăcat în puloverul specific viitorilor „revoluționari”...) m-a luat repede, aproape pe sus, și am plecat spre Sediul Uniunii Scriitorilor de pe Calea Victoriei, unde se anunțase prin Televiziune că urma să aibă loc o ședință a scriitorilor, la ora 19.00.

Trebuie făcut un partid!

În fața Bisericii Albe, vizavi de Hotelul București, pe-atunci, ne-am întâlnit cu doi diplomați americani, cu care A.D. Munteanu se cunoștea. Am schimbat cărți de vizită, iar eu am plecat spre casă pe jos. Înainte de a mă fi despărțit de cei trei, fiind încă în fața Bisericii Albe, mi-a venit un gând imperativ: Trebuie făcut un Partid, așa umblăm degeaba. Trebuie să ai o bază, să reprezinți un număr de oameni, altfel umbli degeaba. Avem fiecare convorbiri cărora nu le dăm totdeauna greutatea cuvenită în momentul respectiv. Dar cuvintele și gândurile își au viața lor, pot rodi când nu te aștepți. Astfel, în primăvara lui 1989, mă aflam acasă la părinți, în Satul Ciceu-Giurgești, Județul Bistrița-Năsăud. Au venit pe la mine Domnul Iftene Pop și prietenul nostru, avocatul

Demonstrația din 28 ianuarie, 1990

Vizând încăpăținarea FSN-ului de a se transforma cu orice preț în partid, încălcând toate normele democratice și promisiunile făcute, am propus Președintelui Coposu să organizăm o demonstrație puternică: este momentul să vadă lumea cum vrea FSN să acapareze Țara ieșită din Dictatură.⁴³

Coposu a fost de acord; am mers împreună cu Ion Diaconescu la Primar, să declarăm demonstrația. Au fost desemnați ca organizatori tehnici Domnii Victor Negară și Barbu Pițigoi. Participau și PNL și PSDR.

Când să pornim din Piața Rosetti, au sosit mesageri de la FSN, care ne-au rugat să ne oprim în Piața Universității și să trimitem o Delegație la Sediul FSN. I-am spus Președintelui: *Nu putem opri armata noastră la Timișoara și să mergem să negociem la Constanța. Trebuie să mergem până în Piața Victoriei!* Corneliu Coposu a fost de acord. Ajunși către Piața Romană, iar am primit mesaje de oprire; au fost refuzate și acestea.

43 FSN a pregătit, murdar, o contramanifestație. Într-un Comunicat publicat în Dreptatea din 16.03.1990, p. 3, se spune: Am aflat cu indignare de declarațiile [recente ale] Domnilor prim-ministru Petre Roman și Căzimir Ionescu, vicepreședinte CPUN, că, în ședința Biroului Executiv al CFSN din 25 ianuarie 1990, s-a discutat posibilitatea organizării unei contramanifestații la Demonstrația PNȚCD-PNL-PSDR. Se dovedeau astfel neadevărate asigurările iliesciene cum că FSN nu a avut nici un amestec în organizarea contramanifestației din 28 ianuarie 1990. Este util să aducem aici afirmațiile regizorului fesenist Sergiu Nicolaescu - mult răspunzător pentru victimele din Decembrie 1989, de după fuga lui Ceaușescu, și, cum se va vedea mai jos, și pentru contrademonstrația fesenistă ilegală din 28 Ianuarie 1990.. Călătorind în avion cu Ion Rațiu de la Roma spre Florența în ziua de Joi, 4 Noiembrie 1999- regizorul spune (avea remușcări?): „Ce păcat că nu ați fost ales în 1990. Altfel ar arăta țara astăzi... Marea demonstrație din 28 ianuarie 1990, păcat că nu s-a terminat cu preluarea puterii de către Dumneavoastră, cum ar fi trebuit. Și eu am fost cel care am salvat FSN. Eram cu Iliescu, Roman, Chițac și urmăream marșul Dumneavoastră. Mi-am arătat îngrijorarea,, Nu e cazul. Se vor opri în Piața Romană. Până acolo au autorizație, a zis Iliescu. N-am crezut. M-am interesat. Aveam vreo 3.000 de oameni în care aveam încredere în Sectorul Verde [Sectorul 1, Bd. Banu Manta]. De-acolo până în Piața Victoriei trebuiau [ca să ajungă] patru minute. Odată ce ați ieșit din Piața Romană l-am forțat pe Iliescu să accepte, spunându-i: <N-o să mai fiți aici, diseară, dacă nu luați măsuri. >. Atunci mi-a dat autorizația să iau comanda. Așa am avut vreo două mii de oameni când ați venit. Altfel puteați intra în clădire și cine va mai scotea. (Între cei controlați de S. Nicolaescu erau oare și cetățeni sovietici despre care Petre Roman a afirmat mai târziu că au rămas multă vreme în România după Revoluție...). Rațiu adăugă opinia sa: „ Am vorbit și de cuvântarea slabă a lui Coposu de pe balcon. A cedat pe toată linia, fără nici o concesie din partea lui Iliescu. Așa gândesc și eu. De aceea, mă ardeau tălpile să iau și eu microfonul, după cuvântarea lui Coposu, acolo, pe balcon., V. Rațiu, Ion, Lăsământul meu. Note zilnice. Ianuarie 1997-Ianuarie 2000, [Ed.] Trustul de Presă R [egent] H [ouse] Printing & Publishing (RH-P&P), București, 2005, pp. 507-508. Este evident că, de fapt, Iliescu a cedat în confruntarea cu Coposu, acceptând să împartă puterea cu partidele. Avea loc primul act, parțial reușit, în efortul PNȚCD de eliminare a monopolului FSN-ist. Confruntarea Iliescu-Coposu este cunoscută în bună măsură, deși lașa Televiziune „liberă” a mistificat lucrurile cu o iresponsabilitate pentru care încă nu a plătit nimeni ce se cuvine.

Acțiunea Militarului contra Coposu

În seara de 29 Ianuarie 1990, de la Televiziune, Delegația PNȚCD a fost dusă cu forța la Statul Major al Ministerului Apărării din Drumul Taberei. Președintele PNȚCD a fost forțat să meargă singur la o „întâlnire” – pe care nu o dorea – cu ministrul-trădător Militarul. Eu am fost bruscat de ofițerii lui Militarul. Curând după ce am plecat de la Televiziune, am constatat cu voce tare că tancheta în care eram nu mergea spre Centrul Bucureștiului, pe Bulevard, ci în altă direcție. Cel de la cârmă ne-a spus că el execută un ordin și ne duce unde i s-a spus. Am sosit în curtea Statului Major. Tancheta a oprit mai departe de Intrarea Principală, în spatele clădirii. La deschiderea ușii, am văzut că ne așteptau doi ofițeri superiori. Unul din ei a spus că Domnul Coposu este invitat la Domnul ministru Militarul. Eu am întrebat imediat: „Ați cerut dumneavoastră, Doamnă Președinte, să fiți primit de Domnul Militarul?” Coposu a răspuns: „Nu.” Le-am spus celor doi să închidă ușa și să ne lase să fim duși la sediul PNȚCD. Ofițerii au insistat pe lângă Coposu, spuneau că au primit ordin să-l conducă la ministrul Militarul. Când a coborât Președintele din tanchetă, am ieșit și eu și am plecat împreună spre intrarea în Statul Major. Ofițerii mi-au spus că numai Domnul Coposu este chemat la Ministru. Eu am protestat, spunând că Președintele Partidului trebuie să fie însoțit de Secretarul său General. Am mers până la lift, unde cei doi ofițeri, împreună cu cel care era la poartă, m-au blocat-împins înapoi, amenințându-mă că mă vor opri *manu militari*. Am fost nevoit să-l las pe Președinte să meargă singur. A revenit după circa 30-40 de minute. Nu ne-a spus nimic despre întâlnirea cu Militarul. Nici eu nu l-am întrebat atunci, iar mai târziu mi-a ieșit o vreme din minte acest episod, fiind foarte ocupat cu lucrările Parlamentului etc. Avem acum indicii clare că Președintele PNȚCD a fost dus la Ministrul Militarul pentru a fi timorat și amenințat. Domnul Ion-Andrei Gherasim, fostul Șef de Cabinet al lui Coposu, a făcut bune relații despre evenimentele din 28 și 29 ianuarie 1990⁵⁰. Într-un articol publicat în 1997 nu menționează episodul Militarul, dar în altul relativ recent (2014), dă detalii interesante, afirmând că, după întâlnirea cu Militarul, Președintele Coposu i-a spus: „*Interesul rușilor ca lucrurile să degenereze în România și să fie haos este important*”. Apoi adaugă: „*Pe loc nu am realizat ce legătură aveau rușii cu MAPN, dar, peste câțiva ani, când s-a dovedit apartenența lui Militarul la KGB, mi-am amintit cele spuse de Președintele Coposu.*” Dintr-o discuție pe care am avut-o recent cu Domnul I. A. Gherasim, mi s-a întărit convingerea că Militarul (eu cred că pus de Iliescu) a urmărit să-l descurajeze și

50 Vezi Gherasim, Ion-Andrei Primul și ultimul șef de cabinet al Președintelui Corneliu Coposu, Corneliu Coposu-Maestru al Tinerilor din România, în vol. Corneliu Coposu în fața istoriei, p. 409-414, Colecția Problemele Trupului, 1997, Editura Metropolis, București, apărută sub egida Institutului pentru Analiză și Strategie Politică „Iuliu Maniu” și a Fundației Hans Seidel. Coordonatorul colecției: Gabriel Țepelea. Ediție îngrijită de Nicolae Ionescu-Galbeni, Alexandru Badea, Virgil Petrescu, Mihaela Proca, Dinu Ghia și Ion-Andrei Gherasim, primul și ultimul șef de cabinet al Seniorului, Corneliu Coposu-maestru, în vol. Fulger, Cristian –Zarojanu, Tudor Călin (editori), Seniorul Corneliu Coposu, Editura Humanitas, București, 2014, p. 146-152; citatul: p. 150.

Documente autentice confirmă: **Regimul Iliescu a abandonat BASARABIA**

PNȚCD a afirmat constant că dreptul Poporului Român la unitate națională, la respectarea identității, a limbii și culturii sale, la viețuirea sa în întreg teritoriul istoric își are temeiul în dreptul său natural, dincolo de conjuncturi interne sau internaționale. Acest drept este imprescriptibil, indiferent dacă poate fi sau nu exercitat în totdeauna plenar. Este un fapt de notoritate că **Regimul lui Iliescu** a abandonat Basarabia. Există probe despre modul concret în care oamenii aceluia regim comunist – Iliescu-Brucan-Roman-Năstase-Pascu-Șandru-Chebeleu-etc.- au procedat iresponsabil, **trădând interesele fundamentale ale României.**

Apar noi confirmări privind acțiunile înțelepte și curajoase ale PNȚCD, condus de Corneliu Coposu, se atesta rolul PNȚCD de Lider puternic al Opoziției în perioada grea și tulbure a anilor 1989-1996.

O probă incontestabilă în acest sens o reprezintă **Mesajul Domnului Ion Iliescu**, pe atunci Președinte al României, către **Liderul Sovietic M.S. Gorbaciov** (9 Februarie 1991)⁸².

Pentru PNȚCD acest Document este foarte important și deosebit de onorant. Se confirmă încă odată, din sursele cele mai autentice, ponderea cu totul semnificativă a PNȚCD în eforturile de refacere a unității naționale prin anularea urmărilor pactului fascisto-comunist semnat de Molotov și Ribbentrop la 23 August 1939.

Aceasta se vede clar când Consilierul Președintelui Iliescu explică cum Iliescu, Ioan Pascu și Ambasadorul României la Moscova, V. Șandru, personal, - **cei mai înalți demnitari ai Statului Român care aveau misiunea să apere interesele României în relațiile cu URSS**, țară care ținea sub ocupație un teritoriu românesc – **fac tot ce pot** (și partidul lor ajuns

82 Vezi Documentul Nota despre convorbirea [lui Vadim Zagladin, Consilier al Președintelui URSS] cu [Ioan Mircea Pascu] Consilierul Președintelui României. A fost publicat de Domnul Simion Gheorghiu – Politică externă post-decembristă a României, 1991: „Frații nu trebuie să locuiască în mod obligatoriu în același apartament –”, în Revista Academiei Române Studii și Materiale de Istorie Contemporană, Seria Nouă, Volumul 9/2010, pp. 231-235. Mai fusese publicat în anul 2004 – Documentarul Credincioșii URSS, în Evenimentul Zilei, 26 Iunie 2004, pp. 8-11 (se pare adus de dizidentul Vladimir Bukovski și publicat de Domnul Cornel Nistorescu). Documentul a fost comentat pertinent de Domnul Academician Șerban Papacostea – Sfârșitul unei tiranii și începutul unei mișcări istorice. Revelațiile unui document ignorat, în Revista 22 din 21 Decembrie 2010-3 Ianuarie 2011, pp. 12-13.

Este de felicitat Revista 22, care re-publică Documentul: Documentul nefabricat. Nota despre convorbirea cu Ioan Mircea Pascu (consilier prezidențial, România). Despre convorbirea cu consilierul președintelui României, 15-21 Martie 2011, pp. 12-13. În numărul din Martie 2011, Revista 22 găzduiește și o amplă dezbateră, la care participă Acad. Șerban Papacostea, Simion Gheorghiu și Ioan Mircea Pascu.

De la început, Constantinescu a abandonat mostenirea lui Coposu, care-l acceptase candidat în împrejurările stiute .

Am fost zece zile Consilierul sau de politica externă. A fost mulțumit de activitatea mea până în ziua când, 30 Noiembrie 1996, împreună cu pr. Matei Boilă, i-am propus trei Decrete înainte de formarea guvernului nostru. 1. Unde-s doua Biserici într-un sat, una sa fie folosita de greco-catolici, unde-i una, sa se faca liturghie alternativ, dimineata-seara, pana se vor armoniza relatiile. 2. Să se pregateasca schimbarea Conducerii SRI, președintele să trimită întâi acolo 2-3 oameni de încredere în funcția de adjuncți sau consilieri, apoi sa-l concedieze pe Virgil Magureanu . 3. Să-l rechem de la post ambasadorii feseniști, începând cu cel din SUA (Geoana), cum a promis în campanie („*voi schimba si matura din ambasade,* ,) . E. Constantinescu a refuzat toate trei propunerile, cu explicații slabe .

Nu a trecut mult și E.C. a anunțat ca Punctul 8 din Proclamația de la Timișoara e depășit ...A acceptat, împreună cu premierul apărut peste noapte în PNTCD, să-l sacrifice pe Domnul Valerian Stan de dragul FSN-PD-ului. Apoi alte și alte greșeli, s-ar fi mirat Coposu dacă ar mai fi trait ... Practic, dincolo de unele acțiuni curente reușite, guvernarea s-a împotmolit în delăsarea pe care o aduce dorința păstrării, fie și aparente a puterii. Idealurile PNTCD au fost abandonate, structurile puterii cripto-comuniste, inițial speriate de venirea la Conducere a PNTCD-ului, s-au pliat treptat, apoi au început să se consolideze și să saboteze programul PNTCD . După un premier slab a venit unul superficial, apoi funcția executivă a fost luată de la PNTCD. În 2000, PNTCD a rămas și fără candidat la Președinție. Plecarea unui partid de la putere e normală, dar se întâmplă rar și ieșirea concomitentă din Parlament, cum a patit PNTCD în 2000. Sunt unul dintre cei care, în frunte cu Pr. Matei Boila, dr. Ioan Boila, Serban Sandulescu, Mircea Bel și mulți alții am acționat în Comitetul Național de Conducere pentru a preveni degringolada PNTCD, ce se prefigura tot mai amenințătoare . În Aprilie 1999 am făcut gestul dramatic de a ne desprinde de PNTCD, am întemeiat Alianța Națională Creștin-Democrată (ANCD). Lansarea cu succes a acestui Partid menit să salveze mișcarea creștin-democrată din România, să salveze astfel și idealurile PNTCD, a fost jugulată în August 2000 prin defetismul celui pus din greșeală pe scaunul de Președinte de Partid .

Din 2001, când am participat la întemeierea Forumului Civic Creștin, alături de pr. Matei Boilă, profesorul Ioan Panican, dr. Ioan Boila, profesorul Vasile Mihoc, Sergiu Grossu, am dus mai departe proiectul creștin-democrat .

În 2004, am revenit în PNTCD . Apoi am participat la cauterările Domnului Radu Sârbu începând din 2009, la cele preconizate de Domnul Ion Varlam și de Senatul PNTCD condus de Domnul Nicolae Dascălu.

Aportul meu în mișcarea creștin-democrată din România poate fi măsurat și după numărul atacurilor publice făcute împotriva mea . Am o listă lungă, i-am pomenit